

opusdei.org

Ernestas Cofiño: tarnystei skirtas gyvenimas

Ernestas Cofiño (1899-1991),
gvatemalietis, studijavo
mediciną Paryžiuje. Laikomas
vienu pediatrijos pradininkų
Gvatemaloje.

2019-10-25

Ernestas Cofiño Ubico gimė 1899 m.
birželio 5 d. Gvatemalos mieste. 1919
m. pradėjo studijas Sorbonos
universiteto Medicinos fakultete

Prancūzijoje, kurias baigė su pagyrimu 1929 m.

1933 m. susituokė su Klemencija Samayoa. Pora susilaukė penkių vaikų.

Visiškai atsidavė savo profesijai su stebėtina tarnystės dvasia. Jis rūpinosi ne tik fizine savo pacientų sveikata, bet ir asmeninėmis jų gyvenimo problemomis.

Pediatrijos tyrimų Gvatemaloje pionierius, užėmė Šventojo Karolio universiteto Medicinos fakulteto pediatrijos katedrą, prestižinę šios aukštojo mokslo įstaigos vietą.

Skatinamas gilaus antgamtinio požiūrio ir žmogiškumo puoselėjo meilę gyvybei. Skatino ir įgyvendino daugelį iniciatyvų besilaukiančių motinų, našlaičių ir gatvės vaikų labui. Surasdavo konkrečių būdų įvairioms visuomenės problemoms spręsti. Steigė prieglobsčius ir

labdaros centrus. Nuo 1951 iki 1955 m. buvo Labdaros švietimo centro direktorius. Vadovavo ir kitoms institucijoms: Vaiko apsaugos draugijai (1940-1946 m.) ir Nacionalinei kovai prieš tuberkuliozę (1945-1946 m.).

Laikotarpiu, kuriuo vadovavo Gvatemalos *Caritas*, organizavo maisto skirstymą neturtinguose rajonuose.

1956 m. atrado savo pašaukimą į Opus Dei, 1928 m. spalio 2 d. šv. Josemarios Escrivos įsteigtą katalikų Bažnyčios instituciją, skelbiančią visuotinį pašaukimą į šventumą pasaulio viduryje per kasdienį darbą. Nuo tada dar labiau suintensyvino savo bendravimą su Dievu maldoje, aukodamas mažus apsimarinimus, kasdienėse šv. Mišiose ir šv. Komunijoje, per dažną išpažintį ir kitas pamaldumo praktikas. Buvo labai pamaldus Dievo Motinai ir

kasdien meldėsi šv. Rožinį. Skyrė laiko studijoms, siekė geriau įsisavinti krikščioniškąją doktriną. Praplėtė savo apaštalavimą, dosniai ir džiaugsmingai dalindamasis tikėjimu. Daugelį žmonių paskatino malda ir lėšomis prisidėti prie visuomeninių žmogiško ir krikščioniško išsilavinimo projektų, kuriuos vykdė su didele pasiaukojimo dvasia, taip įgyvendindamas socialinę Bažnyčios mokymą.

Bendradarbiavo su darbininkų, itin nepasiturinčių moterų ir studentų švietimo bei profesinio lavinimosi institucijomis. Tarnavo artimo labui visiškai savęs išsižadėdamas iki sulaukė 92 metų.

Mirė nuo vėžio, po ilgos ir skausmingos ligos, kurią pakėlė su tvirtumu, atsidavęs Dievo valiai, Gvatemalos mieste 1991 m. spalio 17 d.

Garsas apie šventumą, kuris lydėjo jį dar gyvam esant, po jo mirties vis intensyvėjo ir peržengė Gvatemalos ribas. Žmonės iš Hondūro, Salvadoro, Kosta Rikos, Panamos, Meksikos, Jungtinių Amerikos Valstijų, Peru, Kolumbijos, Puerto Riko, Čilės, Urugvajaus, Austrijos, Prancūzijos, Ispanijos, Olandijos, Lenkijos, Australijos, Kenijos ir daugelio kitų šalių kreipėsi prašydami jo užtarimo prieš Dievą. Daugelis tvirtina sulaukę malonių ir pagydimų Ernesto užtarimu.

2000 m. liepos 31 d. buvo atidaryta jo beatifikacijos ir kanonizacijos byla.